

Kenneth B. Andersen

Deel 3:
Maskers af!

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Proloog

Het is al vroeg zomer. Het is zo warm dat de kranten spreken over de eerste hittegolf van het jaar.

Het gebeurt op een vrijdagavond in mei. De zon is ondergegaan en het wordt schemerig, maar de stad is nog wakker. Overal klinkt muziek, gelach en gepraat. Er rijden geen auto's, want de wegen zijn afgezet. Boven de hekken hangen grote spandoeken. **WELKOM OP HET ZOMERFEEST!** staat erop.

Het park in het midden van de stad is veranderd in een mierenhoop. Het stikt van de mensen op het kermisterrein tussen de bomen. Er klinkt geknal uit de schiettenten en het rinkelt in De Gekke Keuken. Uit het spookhuis klinkt gegil en er zitten lachende mensen in de botsauto's, de draaimolens en de biertenten.

Alles draait en maakt lawaai. Behalve één attractie.

De kinderen staan er met open mond naar te kijken, de grote mensen kijken er vanuit hun ooghoeken naar en lopen dan snel verder. Iedereen voelt de rillingen op zijn rug, want de attractie ziet er doodeng uit.

Hij heet Het Oog van de Duivel.

Het is een soort molen. Het ding heeft vier lange, dunne wieken en aan het puntje van elke wiek hangt een bak waar twee mensen in kunnen zitten. Als de bakjes boven-

in stilstaan, hang je, op je kop nog wel, zestig meter boven de grond. Als de molen begint te draaien, verschijnen er lichtstrepen in de lucht. Na een tijdje, als de molen echt heel snel draait, smelten die strepen aan elkaar tot het Oog van de Duivel. Het midden van de molen knippert als een kwaadaardige pupil.

Er staat nog geen rij bij deze attractie. Dat gebeurt later op de avond pas, als de mannen na al dat bier dapper genoeg zijn om in een van de bakjes te stappen. Nu staat het monster uitdagend en zwijgend naar de bezoekers van de kermis te kijken. De meeste mensen lopen er met een grote boog omheen.

Maar niet iedereen is zo bang. Iemand durft nu al, want plotseling komt de oude machine tot leven. Krakend en brommend doet de Duivel zijn enorme oog open.

Het lijkt wel of alles en iedereen op de kermis stilstaat. Iedereen draait zich om en kijkt naar de angstaanjagende molen.

Twee dappere jongens zwaaien, een paar toeschouwers zwaaien terug.

‘Veel plezier!’ roept iemand.

‘Ik zie je op het kerkhof!’ roept een ander. Er klinkt gelach.

De jongens gillen het uit van plezier als de wieken beginnen te draaien. Eerst gaat het nog langzaam. De bakjes zweven kalmpjes omhoog en zakken rustig weer naar beneden. Maar het gaat steeds sneller en de jongens beginnen steeds harder te gillen. Nu gaat het echt hard. De toeschouwers voelen hun haren wapperen als de bakjes

langs denderen. Ze schieten omhoog naar de sterrenhemel en razen terug naar de grond. Omhoog, omlaag, omhoog, omlaag, rond en rond. In de lucht wordt het Oog van de Duivel zichtbaar.

Het publiek hapt bewonderend naar adem en begint te klappen. Iedereen lijkt wel betoverd.

Opeens horen ze een knal en sommigen happen weer naar adem, maar nu van schrik. Alle ogen richten zich op het bedieningshuisje van de attractie, want daar komt het geluid vandaan. Door de raampjes zien de mensen de vonken uit het controlepaneel spatten.

De draaimolen zoeft rond, steeds sneller, sneller, sneller. Het oog in de lucht staat in brand. Er klinkt geschrokken gemompel vanuit het publiek.

Dan rent er een jongen het bedieningshuisje uit. Hij is krijtwit. 'Ik kan hem niet stoppen!' roept hij. 'Hij wil niet meer uit!'

De jongens gillen niet langer van plezier. Ze krijsen van angst, zo hard ze kunnen. Als dit zo doorgaat, kunnen ze echt naar het kerkhof.

Een lange man baant zich een weg door de geschrokken mensenmenigte, die naar het zoemende oog staat te staren alsof ze erdoor zijn gehypnotiseerd. Het is de baas van de kermis.

'De rode knop!' roept hij. De klodders spuug vliegen uit zijn mond. 'Druk verdorie de rode knop in, man!'

De jongen rent het bedieningshuisje in. Het duurt even voor hij in de rook en de vonken de rode knop heeft gevonden. Hij drukt hem zo hard mogelijk in. De machine piept

kwaadaardig als de noodrem begint te werken. De man haalt opgelucht adem.

Maar hij is te vroeg. Veel en veel te vroeg.

De tandwielen en kettingen knarsen en een van de wielen begint gevaarlijk te kraken. Alsof die elk moment kan afbreken.

‘O nee!’ roept iemand. ‘Een van de bakjes zit los!’

De draaimolen heeft nog best veel vaart als het ergste gebeurt dat je je maar kunt voorstellen. Een paar toeschouwers schreeuwen, anderen slaan hun handen voor hun mond, maar de meeste mensen kijken zwijgend toe hoe een van de bakjes opeens loskomt van de molenwiek. Als een kogel uit een pistool schiet het over de kermis door de lucht. Niemand beweegt.

Behalve één persoon. Maar iedereen kijkt naar de donkere hemel en niemand let op hem.

Dan wordt het publiek wakker. Iedereen loopt in de richting waarin het bakje tussen de bomen is verdwenen. De mensen roepen door elkaar – *Zat er iemand in het bakje? Hebben jullie gezien of er iemand in zat? Waar is dat ding? Heeft iemand hem gevonden?* – en minstens tien mensen hebben hun mobieltje gepakt om een ziekenauto te bellen.

Het bakje ligt vijftig meter van de kermis tussen twee beukenbomen. Er zit een kleine, dikke jongen in. Zijn haar zit in de war. De ogen achter de dikke brillenglazen zijn groot van schrik.

De mensen blijven verbaasd staan kijken naar het bakje dat zo netjes op het gras terecht is gekomen. Er zit niet

eens een deukje op. Er zit ook geen schrammetje op de jongen.

‘Dat is toch niet mogelijk,’ fluistert iemand.

‘Is alles in orde met je?’ vraagt een man. Voorzichtig loopt hij naar het bakje.

De jongen kijkt naar de gezichten om hem heen. Hij aarzelt even en dan knikt hij. ‘Het was Antboy,’ zegt hij zachtjes. ‘Het was niet te geloven. Opeens was hij er. Zo-
maar.’

‘Antboy?’ De naam golft door het publiek.

De jongen knikt. ‘Hij zette het bakje op de grond en ging toen weer weg. Hij heeft me dit gegeven.’ De jongen houdt een wit kaartje omhoog en leest de vijf woorden voor die erop staan. ‘Met vriendelijke groeten, Antboy -
superheld.’

‘Ongelooflijk,’ mompelt iemand.

‘Fantastisch,’ zegt iemand anders.

‘Heb jij even geluk gehad, knul,’ zegt een derde persoon. ‘Hoe heet je eigenlijk?’

‘Pelle,’ zegt de jongen terwijl hij uit het bakje stapt. ‘Ik heet Pelle Noordmans.’

Een heldendaad van niks

Er klopte iemand op de deur van mijn slaapkamer. Snel stopte ik wat ik in mijn handen had in mijn bureaula.

‘Ja?’

Mijn vader stak zijn hoofd om de hoek van de deur. ‘Pelle, waar heb je de krant van vandaag neergelegd?’

‘Ik had er vandaag helaas geen over,’ zei ik. ‘Ik heb er eentje aan een oude klant gegeven, dus ik moest de reserverkrant gebruiken. Sorry.’

‘Geen wonder dus dat ik hem niet kon vinden.’ Hij keek me nieuwsgierig aan. ‘Wat ben je aan het doen?’

‘Huiswerk,’ zei ik kort. Ik had namelijk ontdekt dat je dat het beste kunt zeggen als je geen last wilt hebben van je ouders. Het is een soort toverwoord dat bijna altijd werkt. Zelfs als het eigenlijk best vreemd is om huiswerk te maken op je vrije zaterdagavond. Ouders willen zo graag dat je goed je best doet op school dat ze vergeten na te denken.

‘O. Nou, dan zal ik je met rust laten,’ zei mijn vader en hij deed de deur achter zich dicht.

Pas toen ik hoorde dat hij de trap af liep, haalde ik de krant uit de la.

Iedere zaterdagochtend bracht ik de lokale krant rond. Er bleef er altijd eentje over die ik mocht houden. Maar

vandaag wilde ik liever niet dat mijn vader de krant las en dus had ik gelogen.

Dat kwam door het artikel op de voorpagina. Mijn ouders zouden een hartaanval krijgen als ze het lazen. Het ging namelijk over mij. Twee keer zelfs. En op bladzijde drie, waar het verhaal verderging, was ook een foto van mij afgebeeld. Op de foto zat ik in het bakje dat gisteravond van de grote draaimolen op de kermis was losgeschoten. *Prima redding, Antboy!* stond erbij.

Het artikel ging over de plaatselijke superheld Antboy (*Mierenjongen, red.*) die op wonderbaarlijke wijze een bakje dat van een attractie was gevlogen veilig op de grond had gezet. Heel veel mensen hadden gezien wat er was gebeurd. Ze vertelden hoe Antboy plotseling uit het niets was opgedoken en het vliegende bakje uit de lucht had geplukt alsof het een strandbal was. Hij had het voorzichtig op de grond neergezet en was daarna weer verdwenen.

Het was erg raar om te lezen. Want zoals ik al zei, ging het verhaal twee keer over mij. Het ging namelijk over Pelle Noordmans – de jongen in het bakje – en dat was ik. Maar het ging ook over Antboy – de superheld – en dat was ik ook. Antboy en Pelle Noordmans waren namelijk dezelfde persoon. Net als Batman en Bruce Wayne.

Maar je kunt toch niet op twee plaatsen tegelijk zijn?

Dat is een heel goede vraag. Want als ik Antboy ben, hoe kan ik dan in het bakje hebben gezeten dat Antboy uit de lucht plukte?

Eigenlijk is het heel simpel: ik zat helemaal niet in dat bakje.

Snap je het nog steeds niet? Dan zal ik het kort uitlegen.

Ongeveer een jaar geleden gebeurde er iets dat mijn leven radicaal veranderde: ik werd gebeten door een mier. Dat klinkt misschien niet erg spannend, maar dat is het wel. Het was namelijk geen gewone mier. Deze mier was een halve minuut in de magnetron opgewarmd en in die dertig seconden was er blijkbaar iets met het beestje gebeurd. Toen de mier mij beet, werd ik *besmet* met mieren eigenschappen. De week daarop ontdekte ik dat ik allerlei geweldige superkrachten had gekregen en zo werd superheld Antboy geboren.

Maar als je denkt dat het altijd spannend en interessant is om een superheld te zijn, dan heb je het mis. Ik woon in een slaperig stadje waar nooit iets gebeurt. Voor grote rampen moet je ergens anders zijn. En criminele meesterbreinen, die plannen bedenken om de wereld te veroveren, groeien ook niet aan de bomen, moet ik zeggen.

Af en toe zet ik mijn mierenkaken in een tassendief of een inbreker. Maar nu ik al bijna een jaar als superheld aan het werk ben, zijn die er bijna niet meer. In het begin van mijn carrière hoefde ik nooit lang te wachten totdat er weer iets spannends gebeurde, maar nu duurt het soms weken voor iemand Antboys hulp nodig heeft.

En gisteren gebeurde er dus eindelijk iets. Ik - en dan bedoel ik Pelle Noordmans, niet Antboy - was met Willem op de kermis. Willem is mijn beste - en enige - vriend. Hij is ook de enige die weet dat ik Antboy ben.

We stonden bij het Spiegelpaleis toen we een enorme knal hoorden. Toen we ons omdraaiden, zagen we dat er iets aan de hand was met de grote draaimolen. Dat ding heette Het Oog van de Duivel. De machine was op hol geslagen en draaide als een dolle in het rond. En toen – we stonden er met open mond naar te kijken – vloog een van de bakjes opeens door de lucht. Ik bedacht me geen seconde. Sinds die mier me heeft gebeten kan ik heel snel rennen en ik ging als een speer achter het bakje aan. Ik geloof dat de andere bezoekers van de kermis me met het blote oog niet eens konden volgen. Ik greep het bakje net op tijd vast. Ik had mijn Antboy-masker in mijn broekzak en pakte het snel, want ik wilde niet dat de degene die in het bakje zat, me zou herkennen. Ook haalde ik een van mijn visitekaartjes uit mijn zak.

Maar het bakje was leeg.

Dat had ik weer! Gebeurde er ein-de-lijk eens iets waarmee Antboy kon helpen en dan viel er helemaal niemand te redden. Een heldendaad van niks, dus. Daarom verzoon ik ter plekke een oplossing. Ik proppte het masker weer in mijn broekzak, klauterde in het bakje en maakte er een mooi verhaal van.

Wat die zogenaamde getuigen betreft, hun verhalen waren alleen maar leugens en bedrog. Ze wilden gewoon graag in de krant. Er waren namelijk helemaal geen getuigen. Niemand had iets gezien. Dat weet ik, want ik was erbij. Allemaal nep. Sprookjes. Net als mijn eigen verhaal.

Ik schudde mijn hoofd en scheurde het artikel dat twee keer over mij ging uit de krant, zodat ik het in mijn Ant-

boy-plakboek kon plakken. Eigenlijk was het belachelijk dat ik mijn eigen heldendaden moest verzinnen omdat er zo weinig gebeurde in onze stad.

‘Je kunt dus ook té goed je best doen,’ zuchtte ik en ik keek naar de stapel superheldenstrips onder mijn bureau. Die hadden het altijd druk. De superhelden dus. Ze struikelden haast over de misdadigers en superschurken. Ik mocht al blij zijn als een blind meisje de straat wilde oversteken, of als ik een kat uit een boom kon redden.

‘Ik hoop dat er gauw weer eens iets gebeurt,’ mompelde ik terwijl ik de krant in de prullenbak gooide. ‘Ik hoop echt dat er gauw...’

Ineens hoorde ik het muziekje van *Superman*. Dat was de ringtone van mijn mobieltje. *Willem*, stond er op het schermpje.

Ik nam op. ‘Met Pelle.’

‘Met mij,’ zei Willem. Hij klonk buiten adem. Bang, bijna. ‘Je moet hierheen komen. Nu, Pelle! Snel! Voor het te laat is!’

‘Willem, waar heb...’

‘Schiet op!’ riep hij en hij hing op.